

(ON)TOEREKENINGSVATBAAR

(Being of Sound Mind)

Spel in drie bedrijven

door

BRIAN J. BURTON

vertaling

Linda Slokker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **(ON)TOEREKENINGSVATBAAR - BEING OF SOUND MIND** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **BRIAN J. BURTON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon (03)3.66.44.00,

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

John Pearson
Susan Pearson
Mevr. March
een man
Judy Farmer

De handeling vindt plaats in de keuken van een boerderij in de Franse Dordogne.

Tijd
Het heden.

Eerste deel laat in de middag in mei.
Tweede deel vier uur later
Derde deel 8.30 de volgende morgen.

DECOR:

De keuken van een boerderij in de Dordogne in Frankrijk. Het is mei, laat in de middag. Er is een grote rechthoekige keukentafel in het midden bedekt met een geruit tafelkleed en het staat in een lichte hoek naar het publiek. Er zijn twee rechte houten stoelen, een aan elke kant. Er is een raam met een brede vensterbank in de achtermuur rechts. Er ligt een stapel kranten op de vensterbank. De ramen en de blinden zijn gesloten. Links van het raam staat een groot dressoir met kastjes er onder. Op een kastje staan borden, schalen kopjes en glazen. Links is een deur die direct naar buiten leidt. Naast de deur aan dezelfde muur staan een ijskast, een oven, een gootsteen met gootsteenbak, en een kastje op dezelfde hoogte als de gootsteen. Midden in de rechtermuur is een stenen haard met een schoorsteenmantel. Er staat een grote klok in de rechterhoek. Op de schoorsteenmantel staan twee foielelijke beeldjes en een grote opgezette zwarte kat. Bij de haard is een deur die naar de slaapkamers leidt. Bij de deur aan dezelfde muur is een lage kast. Boven op de kast liggen een lege vaas, een stapel pockets, een foto in een lijst, een asbak en een bruine kan. Er zijn verschillende platen aan de muur, voornamelijk goedkope imitaties van bekende schilderijen.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek opgaat is de kamer halfdonker. De klok slaat vijf en bijna gelijk horen we stemmen en het geluid van een sleutel in het slot. De deur links gaat open en het licht van buiten verlicht ook de kamer)

JOHN: *(komt het eerst naar binnen. Hij is voor in de veertig. Hij heeft een sportjas en een lichte broek aan. Hij duwt de deur open met zijn elleboog want hij draagt twee zware koffers. Hij zet de koffers bij de kast neer en gaat dan de ramen en de luiken opendoen. Hij wordt gevolgd door zijn vrouw, Susan die een reistas draagt en een grote zak met kruidenierswaren. Ze is een aantrekkelijke donkerharige vrouw, van midden dertig. Ze heeft een spijkerbroek en een trui aan. Ze zet de reistas bij de koffers en gaat dan naar de tafel om de plastic zak neer te zetten. John kijkt naar Susan)* Weet jij nog hoe dat raam open moet? Het zit vast.

SUSAN: Het gaat net zo open als het raam in de slaapkamer.

JOHN: *(lachend)* Daar ben ik geweldig mee geholpen, dank je.

SUSAN: Is er niet een handvat of zo in het midden waar je aan moet draaien?

JOHN: Dat ben ik ook aan het doen, maar het helpt niet erg.

SUSAN: *(gaat naar hem toe)* Weet je zeker dat je in de goede richting draait?

JOHN: Natuurlijk. O nee, je hebt gelijk. Hij moet de andere kant op. *(hij draait aan het handvat en doet het raam naar binnen open, duwt dan de luiken naar buiten)* Voor elkaar. *(het licht wordt helderder, de kamer baadt nu in het zonlicht. Hij kijkt de kamer rond)* Daar zijn we dan weer. Het lijkt wel of er niets is veranderd sinds we voor het laatst hier waren.

SUSAN: *(gaat naar het midden)* Het ruikt een beetje muf, vind je niet? Ik zou die ramen maar even open laten staan als ik jou was.

JOHN: Goed idee. Het is trouwens lekker vanavond, nog heerlijk warm. *(hij wrijft in zijn handen)* Ik hou me aanbevolen voor een beetje lekker weer.

SUSAN: *(glimlacht)* Dat zeg je al sinds we van de boot komen. Ik hoop dat jouw goede voorspelling betrouwbaarder is dan het echte

weerbericht.

JOHN: Je hebt gelijk, het ruikt hier een beetje vochtig.

SUSAN: Dat is niet zo vreemd. Er is waarschijnlijk de hele winter niet gestookt we zijn vast de eerste mensen die dit huis huren dit seizoen.

JOHN: Hoe kom je daarbij?

SUSAN: We zijn een week vroeger dan vorige jaar.

JOHN: Ja? Dat had ik me niet gerealiseerd. Ja, dat zal wel. (*hij laat zich zakken op een van de rechte stoelen*) Sjonge, wat ben ik moe. Ik zou best een echte Engelse leunstoel kunnen gebruiken. Dat is een van de nadelen van dit huis. De Fransen zijn blijkbaar taaier. Ik ben bekaf. Ik voelde me best toen ik aankwam, maar nu kan ik toch wel merken dat ik heel wat kilometers gereden heb de laatste twee dagen. Ik voel me gebroken. Ik begrijp die mensen niet die helemaal in een ruk doorrijden naar Cherbourg. Dat lijkt me verschrikkelijk. Dan ben je het grootste deel van de eerste week bezig om bij te komen, en je hebt je tweede week nodig om moed te verzamelen voor de terugweg..

SUSAN: Je had mij ook een deel van de tijd moeten laten rijden. Je kunt niet zeggen dat ik het niet heb aangeboden.

JOHN: Ja, dat heb je ook, maar dat wil ik niet.

SUSAN: Waarom niet John, dat vraag ik je nou al de hele tijd, maar je wilt het me niet zeggen. Vind je dat ik niet goed genoeg rijd? Is dat het?

JOHN: Je weet best dat ik vind dat je goed rijdt.. normaal gesproken.

SUSAN: Normaal gesproken?

JOHN: Je weet best wat ik bedoel.

SUSAN: Nee dat weet ik niet, John vertel het me eens.

JOHN: Ik wil gewoon dat je zoveel mogelijk rust hebt. Dat is alles. Je bent nog niet helemaal genezen Susan.

SUSAN: O gaat het daar om? Daar hoeft je je geen zorgen over te maken. (*ze neemt de plastic zak mee naar de kast*) Ik voel me prima, echt. Dat heb ik je al een paar keer gezegd. (*ze begint de boodschappen uit te pakken en in de kast te stoppen*) Het is een eeuwigheid geleden dat ik me zo goed heb gevoeld.

JOHN: Dan nog. Ik heb liever dat je nog even rustig aan doet. Je moet geen moeilijkheden zoeken als het niet nodig is.

SUSAN: (*zet de boodschappen weg*) Wat voor moeilijkheden bedoel je, John?

JOHN: Je weet best wat voor moeilijkheden ik bedoel. Je moet toch onder ogen zien dat dit soort dingen tijd vragen. Je kunt niet verwachten dat je van zoiets ernstigs binnen de kortste keren bent genezen. Die psychiater zei me dat...

SUSAN: (*draait zich om om hem aan te kijken*) In 's hemelsnaam, John doe niet zo vervelend. Je bent soms net een oud wijf, weet je dat?

JOHN: Bedankt hè?

SUSAN: Sorry hoor, maar het is echt zo.

JOHN: Hoor eens, laten we nou geen ruzie maken zodra we hier de drempel over zijn.

SUSAN: Hoor eens, John, je begint er zelf over,

JOHN: Volgens mij niet, maar daar gaat het nu niet om.

SUSAN: Dat kan een leuke vakantie worden als je me er telkens fijntjes aan herinnert dat ik twee maanden in een inrichting heb gezeten. Oké. Denk je dat je het onderwerp kunt laten rusten?

JOHN: Oké, best. Als je maar weet wat je doet.

SUSAN: Ik weet heel goed wat ik doe, wees daar maar zeker van. Het is over, geschiedenis, verleden tijd. En het gebeurt niet meer.

JOHN: Laten we hopen dat je gelijk hebt. Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn als ik jou was.

SUSAN: Waarom zou het opnieuw beginnen? Je weet heel goed dat ik dit nooit eerder heb gehad. Toch? (*pauze*) Waarom geef je me geen antwoord, John?

JOHN: Ik denk dat je wel weet waarom.

SUSAN: Nee, dat weet ik niet. John geef me alsjeblieft antwoord. Als je iets wilt zeggen, zeg het dan, dan kunnen we het onderwerp verder laten rusten.

JOHN: Oké. Ik zal antwoord geven, maar dat is alleen maar omdat je me dwingt. En ga niet mopperen als je het antwoord niet leuk vindt.

SUSAN: Vertel maar.

JOHN: Waarom denk je dat je vader die idiote voorwaarde in zijn testament heeft gezet?

SUSAN: Nee hè, niet weer. Hoe moet ik dat weten? *(ze gaat dichterbij hem staan)* Daar hebben we het al honderden keren over gehad de afgelopen negen maanden. Waarom begin je er weer over?

JOHN: Ik wilde er niet over beginnen.

SUSAN: Dat zal wel. Het is een obsessie voor je. Ik wil niet dat je er weer over begint, hoor je me?

JOHN: Je kunt je nou wel als een struisvogel gedragen maar je moet de feiten onder ogen zien. Er komen in jullie familie mentale afwijkingen voor. Waarom zou je dat ontkennen?

SUSAN: Dat ontken ik niet. Mijn moeder heeft haar laatste jaren in een inrichting doorgebracht dat weet je. Maar voor zover ik weet was dat alles. Verder is er nooit iets aan de hand geweest in de familie, zoals je zo fijntjes beweert. Hoe vaak moet ik je dat nog zeggen? *(ze stapt bij hem vandaan en begint kwaad de rest van de spullen uit te pakken)*

JOHN: Oké, oké. We praten er niet meer over.

SUSAN: Als je dat maar weet. Ik laat mijn vakantie er niet door bederven. Ik zet even de rest van de boodschappen weg en dan helpt ik je bij het uitpakken van de auto. *(draait zich naar hem om)* Sorry dat ik tegen je geschreeuwd heb. John je ziet er moe uit. Ga maar even zitten. *(ze gaat naar hem toe en kust hem licht op de wang)* Zijn we weer vriendjes?

JOHN: Tuurlijk.

SUSAN: En bedankt voor het rijden.

JOHN: Oké. Ik kom wel weer bij. Morgen ben ik weer in topconditie, dat zul je zien. We zetten het badmintonnet ook nog op.

SUSAN: Prima.

JOHN: *(na een pauze)* Vreemd van de Duvals, vind je niet?

SUSAN: *(gaat naar de gootsteen)* Heel vreemd. *(ze pakt wat schoonmaakspullen uit het gootsteenkastje)*

JOHN: Ze waren er altijd zelf om ons de sleutels te geven.

SUSAN: Klopt.

JOHN: Ik snap niet waarom ze de sleutels in die envelop tussen de deur hebben achtergelaten, iedereen had ze kunnen stelen.

SUSAN: *(pakt een plastic schaal)* Ach ik geloof dat je hier niet zoveel

risico loopt. Ik betwijfel of er hier veel criminele types zijn die achter een boom wachten tot ze je sleutels kunnen stelen. Trouwens, er zat geen adres op de envelop, dus ze hadden heel wat huizen moeten proberen voor ze het goede hadden gevonden.

JOHN: Dat is waar.

SUSAN: Het is hier trouwens sowieso moeilijk te vinden. We hebben er een hele tijd over gedaan toen we hier voor de eerste keer kwamen, zelfs na de uitleg van de Duvals.

JOHN: Is dat zo? Ik weet het niet meer.

SUSAN: Natuurlijk wel. We hebben toen rondjes gereden om op zoek naar een vervallen boerderij. Je wilt gewoon niet toegeven dat je geen gevoel voor richting hebt.

JOHN: Het was handig geweest als er een naam op gestaan hand.

SUSAN: Het Franse equivalent voor "Dunromin", bedoel je?

JOHN: Zoiets.

SUSAN: Dus je weet het weer?

JOHN: Ja, ik weet het weer. (*hij pauzeert*) Maar ik vind wel dat de Duvals er hadden moeten zijn toen we aankwamen. Je hebt toch die kaart ingevuld, die we hebben gekregen om de tijd van aankomst aan te geven?

SUSAN: Zeker. Ik heb hem drie weken geleden gepost voor alle zekerheid, want de post is heel langzaam in dit deel van de wereld.

JOHN: Dan wisten ze dus wanneer we kwamen.

SUSAN: Ze zijn zeker naar Riberac om boodschappen te doen, want het is Pinksterweekend. (*ze maakt de gootsteen schoon*) Die gootsteen ziet er uit of hij in geen maanden is schoongemaakt.

JOHN: De rest zie er goed uit. Iemand heeft het duidelijk pas geleden schoongemaakt. We kunnen later wel even bij ze langs gaan, als je het leuk vindt, dan kijken we even of ze terug zijn. Ik neem graag de gelegenheid te baat om me bij te laten praten over de plaatselijke roddel.

JOHN: Jij vindt dat wel leuk. Jouw Frans is veel beter dan het mijne. Het grootste deel van de tijd sta ik er voor jandoedel bij en heb ik geen idee waar jullie het over hebben.

SUSAN: Je zou eigenlijk iets aan dat Frans van je moeten doen, nu

we zoveel tijd doorbrengen op het vasteland van Europa.

JOHN: Ik heb er geen moeite mee. Ik vind het best zo. Het soort mensen waar ik mee omga spreekt toch altijd Engels, en dat willen ze graag laten horen.

SUSAN: Dat is het excuus van de Engelsman om geen andere talen te hoeven spreken. We zouden ons diep moeten schamen.

JOHN: Je zult wel gelijk hebben. *(hij staat op en loopt naar de schoorsteenmantel)* Die vreselijke beeldjes staan er ook weer. Helaas heeft niemand ze gebroken sinds we hier geweest zijn vorig jaar.

SUSAN: Jammer. Ze zijn verschrikkelijk.

JOHN: Zullen we ze weer in de kast zetten, net als altijd?

SUSAN: Graag. *(ze kijkt naar de schoorsteenmantel)* Bah, die ellendige Satan zit er nog net zo lelijk bij als toen. Doe dat ellendeding maar in de kast. Ik heb trouwens toch een hekel aan katten en van deze krijg ik nachtmerries.

JOHN: Ik weet het. Ik kan hem wel even voor je in de schuur zetten dan is ie echt helemaal uit de weg.

SUSAN: Nee dat is niet nodig. Stop maar in de kast, dan kan hij niet meer zo naar me zitten grijnzen. *(ze schakelt de ijskast in en begint de melk en boter op te bergen)*

JOHN: *(pakt de kat en de andere spullen op)* Ik vraag me af of alle andere mensen die hier komen dit ook doen.

SUSAN: Al die spullen en de kat wegzetten bedoel je?

JOHN: Ja.

SUSAN: Dat zou ik wel willen weten. Misschien is de enige tijd dat dat ellendige kattenbeest het licht ziet wel in de winter, en op de zaterdagen dat het huis niet verhuurd is.

JOHN: *(doet de kastdeur open)* Oké poes, daar ga je en ik waarschuw je, geen gemauw om kittekaten midden in de nacht.

SUSAN: Alsjeblieft, John. Niet doen.

JOHN: *(staat weer op)* Wat moet ik niet doen?

SUSAN: Niet meer over die ellendige kat praten, alsjeblieft.

JOHN: Sorry, het was maar een grapje.

SUSAN: Dat weet ik, maar ik vind het niet leuk. Dat beest maakt me

bang.

JOHN: Oké. Ik ga de rest van de bagage uit de auto halen. Ik zal de tuinstoelen en de badmintonspullen in de schuur zetten dan maken ze geen rommel in huis.

SUSAN: Goed ik kom zo. Ik zal even de gasflessen aanzetten. Ik hoop dat ze niet leeg zijn, ze moeten het nog doen tot dinsdag. *(ze doet het deurtje onder de gootsteen open en zet ze aan)*

JOHN: De uvals zullen het wel hebben nagekeken. Oké ik kan die spullen wel zelf uit de auto halen, maar ik snak naar een kop koffie, denk je dat je dat voor me kunt versieren met dat gasbrandertje?

SUSAN: Volgens mij wel. Ik zet wel water op.

JOHN: Goed. *(John verdwijnt via links. Susan gaat naar de kast en haalt er een klein groen pannetje en een koffiepot vanaf de bodem van de kast weg. Ze gaat naar de oven, doet de steelpan vol water, steekt het gas aan met een lucifer en zet de steelpan er op. John komt binnen met een koffer en een draagbare radio. Hij loopt naar de tafel zet de radio er op pakt een van de koffers van de grond op en gaat er mee naar de slaapkamer. Susan pakt kopjes, schoteltjes en lepels uit de kast. Ze pakt een blik koffie uit de kast links en begint koffie te zetten. John komt van rechts en pakt de andere koffer en de reistas)* Ik heb ze in de grote kamer gezet zoals gewoonlijk.

SUSAN: Ja, je wou toch niet alleen gaan slapen?

JOHN: Nou ja, ik weet het niet. We hebben sinds...

SUSAN: Laat ze maar staan waar ze staan, John.

JOHN: Mooi.

SUSAN: Ik zal ze later wel uitpakken.

JOHN: We hebben geen haast. Neem er maar je gemak van. Dat ga ik ook doen als ik deze twee gedumpt heb. Hoe is het met de koffie?

SUSAN: Goed, bijna klaar. Ik wacht tot het water kookt. Dat duurt een eeuwigheid in de steelpan. Ik begrijp niet waarom die Fransen geen fluitketel gebruiken.

JOHN: We hebben alle tijd. *(John verdwijnt met de koffers en de reistas)*

SUSAN: *(roept)* Is er nog iets veranderd daar?

JOHN: Ziet er niet naar uit. Helaas nog steeds hetzelfde hobbelige matras ben ik bang. *(John komt binnen)* Je zou toch denken dat de eigenaar dat wel zou hebben veranderd.

SUSAN: Misschien heeft er niemand geklaagd. Wij kunnen niemand iets verwijten want wij hebben zelf ook niets gezegd. We nemen het ons ieder jaar voor maar het komt er nooit van.

JOHN: Als we weer thuis zijn lijkt het allemaal niet zo belangrijk meer. Daar zal het wel van komen. *(hij gaat naar het raam en kijkt naar buiten)*

SUSAN: Misschien moeten we er dit jaar eens iets aan doen, al was het alleen maar voor de andere bezoekers. We kunnen er eens met de Duvals over spreken. Die kunnen dan contact opnemen met de eigenaars, en kijken of ze er wat aan kunnen doen. Wat vind je, zal ik het tegen de Duvals zeggen?

JOHN: Dat kun je doen, maar ik betwijfel of ze er veel aan kunnen doen.

SUSAN: Waarom zeg je dat?

JOHN: Ik heb begrepen dat de eigenaar in Engeland woont.

SUSAN: Ja? Hoe weet je dat? Daar wist ik niets van.

JOHN: Kijkt haar aan. Ik dacht dat de Duvals dat tegen ons hadden gezegd.

SUSAN: Wanneer dan? Ze hebben mij niets verteld. Ik heb het nooit met ze over de eigenaar gehad.

JOHN: Dan zal ik me wel vergissen. Ik dacht het. *(hij gaat aan tafel zitten)* Dat is alles uit de auto, behalve de spullen die in de schuur moeten. Dat zal ik wel doen nadat ik mijn koffie heb gedronken.

SUSAN: *(schenkt de koffie in)* Goed. Het is maar instant koffie, is dat goed? Ik maal straks wel wat koffiebonen.

JOHN: Best hoor.

SUSAN: *(gaat naar de tafel met twee koppen koffie)* Alsjeblieft.

JOHN: Lekker, dank je.

SUSAN: *(gaat zitten)* Ik denk wel dat we genoeg eten in huis hebben voor een lang weekend. We kunnen morgen wel naar Riberac gaan. Daar zijn vast wel wat winkels open, ook al is het Pinksterzondag. De boulangerie is wel open. Ik geloof nooit dat de Fransen zo lang zonder vers brood kunnen.

JOHN: Maak je maar niet druk. Ik weet zeker dat we ook zonder winkels het weekend wel door komen. Ik heb trouwens geen behoefte aan eten op dit moment.

SUSAN: Geen wonder. We hebben stevig geluncht.

JOHN: Ik kan dat Franse eten niet weerstaan, vooral niet als er fruits de mer op de kaart staat. Je weet het.

SUSAN: Na tien jaar weet ik dat inderdaad.

JOHN: *(strekt zich uit)* Ah c' est la vie *(hij pauzeert)* Wat zei je?

SUSAN: Heerlijk twee weken niets te doen. Niemand kan ons bereiken, wat er ook gebeurt. Je hebt op de bank toch niet je adres gegeven?

JOHN: Nee hoor. Als de afdeling Buitenland geen twee weken zonder me kan, is het maar een zielig zootje. Zo denk ik er over.

SUSAN: Hear hear.

JOHN: We hoeven niets te doen wat we niet willen, en we hoeven nergens heen. Dat noem ik nog eens vakantie.

SUSAN: Prima. *(ze pauzeert)* Maar we moeten wel naar Judy in Bordeaux. Dat is het minste. Dat doen we altijd als we hier zijn.

JOHN: We zien nog wel.

SUSAN: Wat we verder ook doen of niet doen, ik vind dat we de moeite moeten nemen haar op te zoeken. Ze zal heel teleurgesteld zijn als we dat niet doen.

JOHN: Ik zei, we zien wel. Laten we geen definitieve plannen maken om iets te doen, Susan.

SUSAN: Je mag Judy niet zo erg, nietwaar?

JOHN: Waarom zeg je dat ineens?

SUSAN: Ik weet het niet, ik denk het zomaar. Is het zo?

JOHN: Je zuster is aardig bij kleine hoeveelheden. Ik heb geen sterke gevoelens voor haar, niet positief en niet negatief eerlijk gezegd.

SUSAN: Als we haar gaan opzoeken probeer dan een beetje aardig voor haar te zijn.

JOHN: Waarom ben je ineens zo bezorgd voor Judy? Normaal heb je geen goed woord voor haar over.

SUSAN: Ik weet het, maar ze is vast behoorlijk overstuur vanwege het testament. Ze had er vast op gerekend dat ze iets zou kringen. Ik

begrijp nog steeds niet waarom vader haar zo heeft behandeld.

JOHN: Je weet hoe ik er over denk.

SUSAN: Dat vader niet zo gek was op Martin weet ik, maar dat had geen verschil mogen maken. Martin is ruim een jaar voor mijn vader overleden. Hij had meer dan genoeg tijd om zijn testament te veranderen als hij dat had gewild.

JOHN: Misschien vond hij dat Martin haar goed verzorgd had achtergelaten. Hij had een tamelijk goede baan in die wijnhandel.

SUSAN: Maar daar gaat het niet om. Toch?

JOHN: Nee, daar gaat het niet om.

SUSAN: Over geld gesproken, hoeveel travellercheques heb je ingewisseld in dat hotel in Limoges vanmorgen?

JOHN: Niet veel. Je weet dat de wisselkoers in een hotel niet geweldig is, ik heb genoeg opgenomen om ons in leven te houden tot de banken opengaan op dinsdag.

SUSAN: Oja. Goed,.

JOHN: *(na een pauze)* O jee, ik bedenk ineens iets. *(hij staat op)*

SUSAN: Wat dan?

JOHN: Nadat ik die cheques heb geïnd vroeg je me je met de koffers te helpen, weet je nog?

SUSAN: Ja? Dat zal wel. Hoezo?

JOHN: Ik kan me niet herinneren dat ik mijn paspoort bij me heb gestoken. Ik ben bang dat ik het in het hotel heb achtergelaten.

SUSAN: Je hebt het vast meegenomen.

JOHN: Waarom zeg je dat. Heb je dat gezien?

SUSAN: Nee, dat geloof ik niet, maar je hebt het vast gewoon meegenomen.

JOHN: Ik geloof echt van niet. *(hij voelt in zijn binnenzak)* Hier is ie niet.

SUSAN: Heb je hem niet teruggedaan bij je reispapieren?

JOHN: Nee ik weet zeker dat ik dat niet heb gedaan.

SUSAN: *(staat op)* Ik zal wel even gaan kijken. Waar is je portefeuille?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto